

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Borgerlig Straffelov.

Forhandlingen genoptoges.

L. D. Rasmussen: Jeg skal tillade mig at fortsætte de Betragtninger, jeg var inde paa i Gaar, angaaende nogle Enkeltheder i det foreliggende Forslag til Borgerlig Straffelov. I 18de Kapitel er der stillet Forslag om en ny Paragraf, som angaar Straf for den, som uden Hjemmel i Lovgivningen forfærdiger, indfører eller udgiver paa Ihændehaveren lydende Forskrivninger, der fremtræder som bestemt til i snævrere eller videre Kredse at benyttes som Betalingsmiddel Mand og Mand imellem, eller som maa forventes at ville blive benyttet paa denne Maade. Jeg kan tilsi den højtærede Minister mit Partis Støtte til Gennemførelsen af denne Bestemmelse; der var jo for nogle Aar siden en Begivenhed, som viste Nødvendigheden heraf.

En lignende Lejlighedsbestemmelse findes i 19de Kapitel, § 176, der fastsætter Straf for at gøre Brug af tidligere benyttet Papir eller Mærker, paa hvilke Tegnet paa den tidligere Benyttelse er fjernet. Ogsaa her vil jeg tilsi den højtærede Minister mit Partis Støtte.

Men det er desværre ikke hele Kapitel 19 angaaende Forbrydelser vedrørende Bevismidler, som jeg kan love mit Partis Støtte til i den foreliggende Affattelse. Det gælder saaledes § 170, 2det Stykke, der har faaet en ganske anden Betydning end den tilsvarende Paragraf i Forslaget af 1924. Den højtærede Minister lægger Vægten paa, om Benyttelsen af Skriftstykket, det falske Dokument, har været tjenligt til at benyttes som Bevis i et Retsforhold. Jeg kan ikke se, at dette, om det er *tjenligt* til at benyttes som Bevis, i og for sig kan spille en Rolle ved Afgørelsen af, om der foreligger Falsk. Den højtærede Minister mener i Bemærkningerne, at hvis det er utjenligt som Bevismiddel, foreligger der kun Forsøg. Jeg kan ikke indse, at der overhovedet her kan blive Tale om Forsøg, medmindre det vedkommende Dokument bliver indelukket i vedkommendes Skrivebordsskuffe og overhovedet ikke kommer frem; thi i samme Øjeblik som han gør Brug af det og giver det fra sig til Benyttelse, er den strafbare Handling fuldbyrdet; Forsøgsstadiet er tilbagelagt. Om Skriftstykket er i Stand til at skuffe, er et ganske underordnet Spørgsmaal. En anden

Sag er, om man skal mildne Straffen, naar der foreligger et saadant, stærkt iøjnefaldende falsk Dokument, der er ganske uegnet til at skuffe, om man da muligvis vil se bort fra den gode Villie, som er tilkendegivet, og blot fæste sig ved, at det har været en uheldig Udførelse, og som Følge deraf mildne Straffen.

Jeg synes heller ikke om Forslagets § 171. Forslaget 1924's § 174 om Dokumentfalsk fastslaar Fængsel indtil 4 Aar og for grovere Tilfælde kan Straffen stige til den højeste Grad af Fængsel og under skærpente Omstændigheder til Tugthus i indtil 10 Aar. Her, hvor der er Tale om, at et Menneske koldt og beregnende skaber et falsk Dokument for at berige sig selv, en Forbrydelse, som absolut maa være planlagt — og dette at udføre en *planlagt* Forbrydelse virker som bekendt i Regelen skærpente —, her er den i Forslaget af 1924 foreslaaede Straf sikkert ikke for streng. Men den højtærede Minister foreslaar nu 8 Aars Fængsel som Maksimum. Her synes altsaa den højtærede Ministers Ansigt at være mildt og elskværdigt, medens jeg synes, at det i andre Tilfælde, hvor det var mindre paakrævet, er meget strengt, til Tider endogsaa ret barsk.

Det fordrer mig noget, at den højtærede Minister i § 190 har udeladt Dyrlægevirksomhed som en af de Virksomheder, der ikke maa udøves af uberettigede, men har beholdt Læge-, Fødselshjælper og Tandlægevirksomhed. Hvorfor har den højtærede Minister bibeholdt disse Virksomheder? Naturligvis for at sikre Mennesker mod at blive behandlet af ukyndige, som ikke har tilstrækkelig Viden paa disse Omraader. Noget lignende er ogsaa, saa vidt jeg ved, Tilfældet for Jurister; i Retsplejelovent sikres der Folk juridisk Assistance af Mennesker, der har den fornødne Uddannelse; hvorfor saa ikke tage Hensyn til det ogsaa paa det foreliggende Omraade, hvorfor ikke tage Hensyn til Dyrene? Hvorfor skal de, der ikke selv kan vælge, udsættes for Behandling af Folk, der ikke har Kendskab dertil og kan udsætte dem for nye Lidelser? Hvorfor skal Dyrenes Ejere være udsat for de økonomiske Tab, der kan følge? At forhindre dette kan ikke i højere Grad end i de andre nævnte Virksomheder virke som et Forbud, der vil have Karakteren af en næringsretlig Bestemmelse. Paa samme Maade søger man i Kommunerne at sikre Befolkningen imod, at Installering af Elektricitet, Gas, Vand, Kloakanlæg og lignende foretages af Folk, der ikke er uddannede paa disse Omraader. Stykke 2 i Forslaget